

El Pi de les Tres Branques

per Joan Llobell i Martorell

Jo no hi havia estat mai, encara; però des de fa anys, molts anys, com tothom, ja n'havia sentit parlar i, com tothom, conceixia l'existència d'aquesta diada de reivindicació catalana en aquest lloc del Berguedà. Qui no coneix la diada del Pi de les Tres Branques?: gairebé ningú que sigui català.

Una altra vegada havia anat al Pi, no en aquesta data sinó quan sols hi podia trobar algun boletaire; volia conèixer-lo, saber com era i imaginar-me com devien ser aquestes diades. Recordo que va commoure la meua imaginació, la senzillesa d'aqueixa esplanada d'herba i pins d'alta muntanya en l'entrada del nostre Pre-pirineu; em demanava a mi mateix: «És aquí on cada any es reuneixen els catalanistes?» I jo, amb tota tranquil·litat, continuava vivint amb el pensament que encara hi havia persones que s'hi reunien per reivindicar les llibertats que necessita el meu país.

En saber que LLENGUA NACIONAL hi seria present, vaig decidir que enguany hi havia d'anar, que ja era hora. Així ho vaig fer.

Si us he de dir la veritat, no hi havia pas, ni de bon tros, la gentada que esperava de trobar-hi, i si he de fer-me justícia a mi mateix, no puc amagar el sentiment de pena que vaig sentir; una immensa pena i una profunda sensació de por de la soledat. Tot allò que sempre havia imaginat d'aquesta diada se'n va anar en orris en un moment: érem quatre arreplegats!

Ni totes les veritats que hi va dir el president del Cercle d'Agermanament Occitano-Català, únic orador de l'acte, ni totes les vegades que, desafinant, es cantava *Els Segadors*, ni la perfecció amb què va tocar la cobla (això sí!), no van pas impedir que m'adonés que cal mirar les coses des d'uns altres punts de vista: o nosaltres, els catalans, ja en tenim prou amb les

actuals llibertats assolides, o el moviment català està aturat per uns moments de crisi molt profunda, o totes dues coses alhora.

Pot ser que ja hagi arribat el temps en què calgui tornar a participar en aquelles petites coses que ens recorden que encara podem ser una nació plenament realitzada; si ha de ser així, vull tenir esperança vers l'esdevenidor i permetre'm de dir als partits i a les organitzacions que, sense el suport i la participació popular, no anirem mai enlloc. Però també pot ser que totes aquestes tradicions (l'any vinent farà vint anys de la diada del Pi de les Tres Branques) ja no serveixin per a res a hores d'ara per tal com avui són molt més importants les retransmissions del Barça per televisió: germanor catalano-esportiva des de la poltrona de casa i posterior desfilada pel balcó de la Generalitat. Així us sembla millor? Doncs, som-hi!

A nosaltres, els catalans, què ens passa?!

Per acabar, i malgrat tot, val a dir que s'hi va distribuir força bé la revista LLENGUA NACIONAL.♦

El Pi de les Tres Branques amb en David Casellas mirant cap ací